

Όσο υπάρχουν οι μπίζνες τους θα υπάρχει και “ανομία”

Στις 15/2 και ενώ σύντροφος έγραφε συνθήματα σε τοίχο του Παντείου, εμποδίστηκε καταρχήν ηλεκτικά από τον καθηγητή Άγγελο Συρίγο. Στο διαπληκτισμό που ακολούθησε μεταξύ τους, πλησίασε προκειμένου να δει τι συμβαίνει ένας άλλος σύντροφος που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή στη σχολή, με αποτέλεσμα να δεχτεί ηλεκτική και σωματική βία από τον καθηγητή. Το γεγονός κορυφώθηκε με την σύλληψη του συντρόφου από μπάτσους που κατέφθασαν στο Πάντειο έπειτα από τηλεφώνημα της Πρυτανείας. Κατά τη διάρκεια του περιστατικού παρόντες ήταν και αρκετοί καριερίστες, ΔΑΠίτες, παρατρεχάμενοι κ.α., πρόθυμοι, όπως αναμενόταν, να συμβάλουν στην υπεράσπιση-θυματοποίηση του καθηγητή τους.

Τις επόμενες μέρες το γεγονός πήρε διαστάσεις, με τον συρφετό δημοσιογράφων-καθηγητών-διαδικτυακών φίλων κ.α. να συμπαραστέκεται στον “ταλαίπωρο καθηγητή”, υιοθετώντας προφανώς και τη δική του αφήγηση για όσα έγιναν. Ακόμα σημαντικότερο όμως είναι το γεγονός ότι όλοι αυτοί/ες βρήκαν την ευκαιρία να μιλήσουν για την ανάγκη καθαρότητας-αποπολιτικοποίησης του πανεπιστημιακού χώρου, παρουσιάζοντας πρακτικές όπως τα συνθήματα στους τοίχους ως πράξεις βανδαλισμού στις οποίες επιδίδονται σχεδόν από κόμπυ βίαιες και ανορθολογικές μειοψηφίες. Η έννοια μάλιστα που έχει χρησιμοποιηθεί και την ακούμε όλο και περισσότερο τελευταία, προκειμένου να περιγραφεί από τη σκοπιά τους το φαινόμενο αυτό μέσα και έξω απ’τις σχολές, είναι η περιβόητη “ανομία”. Και βέβαια “είναι προς το συμφέρον όλων μας η ανομία να λάβει τέλος”...

ΟΙ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΕΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΣΤΕΙΡΟΝΟΥΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ

Γιατί όμως να ενοχλεί κάτι φαινομενικά ακίνδυνο όπως ένα σύνθημα; Για να απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα, καλό θα ήταν πρώτα να πούμε κάποια πράγματα ως υποκείμενα που ατομικά και συλλογικά χρησιμοποιούν και αυτό το μέσο ανάμεσα σε άλλα για να παρέμβουν πολιτικά στη σχολή. Οι καθαροί και αποστειρωμένοι χώροι, πέρα από την εσωτερική της πειθαρχίας και της κυρίαρχης στείρας αισθητικής, έρχονται να διασφαλίσουν την εικόνα του πανεπιστημίου ως ουδέτερου χώρου αμερόληπτης παροχής επιστημονικής γνώσης. Βλέποντας, από τη δική μας σκοπιά το πανεπιστήμιο ως πεδίο κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού, πίσω από τον καθαρό τοίχο διακρίνουμε τη συντήρηση της κανονικοποιημένης φοιτητικής (και όχι μόνο) πραγματικότητας. Θέλοντας να την αναδείξουμε, οικειοποιούμαστε το χώρο χρησιμοποιώντας τον για την πραγματοποίηση των δράσεων μας και τη διάχυση των ανταγωνιστικών μας προταγμάτων μέσω συνθημάτων στους τοίχους, πολιτικών παρεμβάσεων και εκδηλώσεων σε αίθουσες. Φυσικά, η επιλογή μας αυτή λογικό είναι να έρχεται όλο και περισσότερο αντιμέτωπη όχι μόνο με τη φυσική καταστολή (σκίσιμο αφισών, σβήσιμο συνθημάτων, συχνότερη παρουσία μπάτσων και σεκιούριτι στις σχολές κλπ), αλλά και την πολιτική υποτίμηση/απονομιμοποίηση με τη βοήθεια των κυρίαρχων ιδεολογημάτων περι ασφάλειας, ηθικής, νομιμότητας κκ..

Θεωρούμε λοιπόν ότι είναι αυτά ακριβώς τα στοιχεία που ενοχλούν και ότι δεν πρόκειται για κάποια διαμάχη περι αισθητικής ή νομιμότητας. Ας εστιάσουμε πιο συγκεκριμένα στους καθηγητές: ο ρόλος τους είθισται να θεωρείται ως πολιτικά ουδέτερος* και κοινωνικά χρήσιμος. Πολιτικές πρακτικές και περιεχόμενα που επιχειρούν να αμφισβητήσουν αυτό το ρόλο και να αντιπαρεθούν με τη φιγούρα του υπάκουου καριερίστα φοιτητή, είναι λογικό να τους σπάνε τα νεύρα. Εν τέλει όλα αυτά βέβαια δεν είναι ξέχωρα από τα υλικά τους συμφέροντα: όσο δεν υπάρχει οργανωμένος αντίλογος, τόσο ευκολότερα θα μπορούν να επεκτείνουν τις συνεργασίες με μπάτσους, στρατό, ΜΚΟ, εταιρίες, υπουργεία, ΜΜΕ κ.α, τόσο ευκολότερα θα μπορούν να αξιοποιούν άμισθη εργασία φοιτητών/τριών σε πτυχιακές, μεταπτυχιακά, πρότζεκτ κλπ. και τόσο τελικά θα αυξάνουν τις απολαβές και το "κύρος" τους.

Τέτοια ακριβώς περίπτωση θεωρούμε και αυτήν του Συρίγου, που έχει μάλιστα να επιδείξει ένα αν μη τι άλλο πλήθος βιογραφικό στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής και της διαχείρισης μειονοτήτων, με χρηματοδοτήσεις και τιμές από στρατιωτικές πηγές αλλά και συμμετοχή σε υψηλόβαθμα κρατικά πόστα. Με μια πιο προσεκτική ματιά καταλαβαίνουμε ότι η δουλειά του είναι αφενός η παραγωγή των κατάλληλων αναλύσεων και πολιτικών για τους μηχανισμούς του ελληνικού (παρα)κράτους, αφετέρου η συντήρηση του περιρρέοντος εθνικισμού, μέσω δημό-

σιων παρεμβάσεων για θέματα όπως η "τουρκική προκλητικότητα" και το "μεταναστευτικό πρόβλημα"**. Παράγοντας και νομιμοποιώντας λοιπόν καθημερινά μέσα και έξω από αμφιθέατρα κρατικές πολιτικές και εθνικά δίκαια, έρχεται στη συνέχεια να μιλήσει για απολιτική σχολή, καθαρούς τοίχους και πάταξη της ανομίας. Μάλλον εννοεί: "βουλώστε το και αφήστε με να κάνω τη δουλειά μου"...

Αλλώστε το δόγμα "μηδενική ανοχή στην ανομία", που στις σχολές παίρνει σάρκα και οστά όλο και συχνότερα με παρουσία σεκιούριτι και μπάτσων, "καθαρούς τοίχους", ομάδες αγανακτισμένων καριεριστών/τριών κα, βρίσκει ακόμα μεγαλύτερη εφαρμογή εκτός σχολών. Κι εδώ το Πάντειο φιλοδοξεί να είναι πρωτοπόρο: έρευνες και συνέδρια με θέματα όπως η αποτελεσματικότερη αστυνομική διαχείριση του κέντρου της Αθήνας, συμμετοχή καθηγητών σε επιτροπές του Υπουργείου δημόσιας τάξης, καθηγητές στην επιμόρφωση μπάτσων, μπάτσοι στην επιμόρφωση φοιτητών και πάει λέγοντας..

Βέβαια, πέρα από τους καθηγητές υπάρχουν και τα τσιράκια τους, που τα τελευταία χρόνια βάνουν ολοένα και πιο αισθητή την παρουσία τους στις σχολές. Καριερίστες/τριες φοιτητές/τριες που βλέπουν την παρουσία μας και τις πολιτικές μας πρακτικές ανταγωνιστικά προς την αξία του πτυχίου τους, αν μη τι άλλο, έρχονται να καταρρίψουν το μύθο περι "ενιαίων φοιτητικών συμφερόντων". Με "συναδέλφους" που προτάσσουν το ατομικό τους συμφέρον και βλέπουν τις συλλογικές αρνήσεις και τους αγώνες ως εμπόδιο στη σκαλα της κοινωνικής ανέλιξης που ονειρεύονται, δεν έχουμε κανένα κοινό. Τόσο γιατί η μελλοντική τους καριέρα πατάει στις δικές μας πλάτες, όσο και γιατί η δική μας θεώρηση για τα πράγματα δε μπορεί παρά να συγκρούεται με τη δική τους. Κάποιοι ενσαρκώνουν με επιτυχία την ιδιότητα του "απολιτικό" λαϊφτοτάιλ φοιτητή και εκπληρώνουν το φοιτητικό τους καθήκον με γλείψιμο σε καθηγητές και αδιαφορία για ό,τι δεν εξασφαλίζει το σημερινό τους βόλεμα και την αυριανή τους τσέπη. Κάποιοι άλλοι τους γκρεμίζουν το φοιτητικό όνειρο...

Ενάντια λοιπόν στα ξινισμένα μούτρα καθηγητάδων, καριεριστών/τριών, δημοσιογράφων, μπάτσων, εμείς θα συνεχίσουμε να χτίζουμε σχέσεις αλληλεγγύης και εμπιστοσύνης μαζί με όσες και όσους αντιλαμβάνονται πως τα κοινά μας συμφέροντα και η απέχθεια για αυτήν την καθημερινότητα είναι σημείο συνάντησης των αρνήσεων και των αγώνων μας. Θα συνεχίσουμε να εκπληρώνουμε τις επιθυμίες μας και να διεκδικούμε τις ανάγκες μας από τα κάτω, να γεμίζουμε τις σχολές με συνθήματα, αφίσες, κείμενα, πολιτικά νοήματα και δράσεις ενάντια στην υποτίμηση των ζώων μας.

* αρκετά συχνό φαινόμενο βέβαια στις λεγόμενες κοινωνικές επιστήμες, είναι και η προσχηματική παραδοχή ότι "η γνώση δεν είναι ουδέτερη", προτού ο/η "ειδικός" παρουσιάσει την επιστημονική του αλήθεια.

** εκεί η αστική του ευγένεια δεν του επιτρέπει να μιλήσει για στρατόπεδα συγκέντρωσης, οπότε θα επιλέξει μια πιο κόσμια έκφραση: κέντρα κλειστού τύπου..

